

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.307/2018/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2019. év március hó 19. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t .

A testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 20.B.86/2017/31. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére megállapított bűncselekményt a Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulata szerinti társtettesként elkövetett testi sértés büntette kísérleteként minősíti.

A szabadságvesztés büntetésbe a vádlott által helyesen 2018. év június hó 13. napjától őrizetben, 2018. év június hó 14. napjától előzetes letartóztatásban töltött időt tekinti beszámítottnak.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 13.050.- (tizenháromezer-ötven) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az állam részére megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Budapest Környéki Törvényszék 20.B.86/2017/31. számú 2018. november 8. napján meghozott ítéletével a vádlottat a Btk. 164. § (1), (6) bekezdés a) pontja szerinti társtettesként elkövetett testi sértés büntette miatt mint visszaesőt 4 év - börtönben végrehajtandó - szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélete. A vádlottat kizárta a feltételes szabadság kedvezményéből. Rendelkezett a fogvatartásban töltött idő beszámításáról a kiszabott büntetésbe, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a tényállás téves megállapítása, az ítélet indokolása és a jogi minősítése miatt, egyben a vádlott büntetésének súlyosítása végett fellebbezést jelentett be. A vádlott az indok megjelölése nélkül fellebbezett, míg védője elsődlegesen felmentés érdekében, másodlagosan téves jogi minősítés miatt, az aljas indok mellőzése végett és a büntetés enyhítése érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.462/2018/1. számú átiratában - és képviselője a Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén is - a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság megalapozatlanul rögzítette, hogy a fogvatartottak felbujtás hatására követték el a bűncselekményt, ezt a vádirat sem tartalmazta, ezért indokolt e körülmény kirekesztése az ítélet tényállásából. Ellenben az ítélet kiegészítése szükséges az orvosszakértői vélemény adatával, amely szerint csak a szerencsés véletlennek köszönhető, hogy a sértett bántalmazása nem járt életveszélyes eredménnyel, mivel az erőbehatások száma, ereje és az elkövetés módja erre alkalmas volt. A jogi minősítés kapcsán a szakértői véleményre és az indítványozott tényállás kiegészítésre hivatkozva az életveszélyt okozó testi sértés megállapítását kérte. Kitért arra is, hogy a vádlott legalább eshetőlegesen tisztában volt azzal, hogy a tettének életveszélyes következménye lehet és ebbe belenyugodva fejtette ki a bántalmazást, társaival szándékegységben.

Összességben az elsőfokú ítélet megváltoztatására, az aljas indok mellőzésére, a vádlott tettének életveszélyt okozó testi sértés büntetése kísérletként való értékelésére, és az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés súlyosítására tett indítványt.

A vádlott védője a Be. 584. § (6) bekezdésében foglaltak ellenére nem nyújtotta be a fellebbezés írásbeli indokolását.

A védő a Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Elsődlegesen a vádlott felmentését indítványozta a bizonyítékok hiányában, másodlagosan a büntetés enyhítését kérte, mivel álláspontja szerint annak mértéke eltúlzottan szigorú. A sérelmezett jogi minősítésre a perbeszédében nem tért ki.

A nyilvános ülésen a sértett megjelent és felszólalásában megbocsátásának adott hangot, nem kérte a vádlott megbüntetését.

A vádlott az utolsó szó jogán ártatlanságát hangoztatta és azt a védekezését ismételte, amely szerint a nevelő kérésére vitte el a balhét. E nyilatkozatát a hamis vád törvényes következményeire való kioktatása után is fenntartotta.

Az ellentétes irányú fellebbezések közül az ügyész jogi minősítésre vonatkozó jogorvoslata volt alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét, továbbá a megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

A másodfokú bíróság az ügy felülbírlata során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság nagyrészt a perrendi szabályok megtartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, azonban a vádon túlterjeszkedve olyan - ugyan név szerint meg nem nevezett - személy büntetőjogi felelősségéről is határozott, aki ellen nem emeltek vádat.

Az elsőfokú ítélet azt állapította meg, hogy a körlet nevelője utasította a 110-es zárkában fogvatartottakat arra, hogy az oda áthelyezendő a sértettet verjék meg. Ezt a vádirat tényállása nem tartalmazta, és a rendelkezésre álló bizonyítékok megfelelő mérlegelése után sem vonható le ilyen következtetés. Továbbmenően az elsőfokú bíróság erre a tényállási részre alapítva minősítette a bűncselekményt aljas indokból elkövetettnek.

Az elsőfokú bíróság egyebekben teljesítette az ügyfelderítési kötelezettségét, és a bizonyítási eljárást teljes körűen lefolytatta, a felderített bizonyítékokat az értékelési körébe vonta és egyenként,

majd együttesen is - bár némi zavaroktól nem mentesen - értékelte. Ellenben az ítélet tényállását a későbbiekben rögzített mellőzés mellett helyesen állapította meg, és az indokolási kötelezettségét is nagyrészt teljesítette. Az elsőfokú bíróság e tekintetben nem volt könnyű helyzetben, mert az eljárás során a vádlott és a tanúk változtatták a vallomásukat, míg a sértett emlékeztetkiesőnek vallotta magát.

Az ügyben csak a szakértők véleménye volt következetes, a sértett sérülései objektíven felderített tényként álltak rendelkezésre, ugyanakkor azok keletkezési módja nem volt összeegyeztethető a rendelkezésre álló személyi bizonyítékok tartalmával.

Az elsőfokú bíróság indokolása szerint az I. sz. tanú vallomásaához viszonyította a vádlott és a sértett vallomását és ekként állapította meg az ítélet tényállását. Ugyanakkor e tekintetben az állapítható meg, hogy az I. sz. tanú sem tett következetes vallomást. A poligráfós vizsgálatot nem vállalta, az eljárás kezdetén tett vallomását a váci fogvatartása alatt megváltoztatta, majd a bíróság előtt ismét más tartalommal tartotta fenn.

A Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú ítélet felülbírálata során elsőként **mellőzte** az ítélet 3. oldalának 1. és 6. bekezdésében írtakat.

Ennek indoka az volt, hogy az elsőfokú bíróság eljárási alapelvet sértett meg, amikor olyan személy büntetőjogi felelősségére (felbujtói magatartására) vont következtetést, amelyet a vádirat tényállása nem tartalmazott. A Be. 6. §-a szerint a bíróság vád alapján ítélezik. A bíróságnak a vádról kell döntenie, a vádon túl nem terjeszkedhet. A bíróság csak a megvádolt személy büntetőjogi felelősségéről dönthet és csak olyan cselekményt bírálhat el, amelyet a vád tartalmaz.

A fentiekben idézett törvényhelyet nemcsak megszegte az elsőfokú bíróság, hanem még rögzítette is a tényállásban, hogy a nyomozás e körben megszüntetésre került.

A tényállás a fentiek szerint mellőzött rész kiiktatásával megalapozottá és iratszerűvé vált és irányadó volt a másodfokú felülbírálat során, mentes volt a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésben foglalt hiányosságoktól.

Nem volt szükség az ügyészség által indítványozott kiegészítésre az életveszély kapcsán, mivel az irányadó tényállás tartalmazza, hogy az életveszélyes állapotot eredményező agysérülés csak véletlenül nem következett be.

Az ügy elbírálásának leglényegesebb objektív bizonyítéka az volt, hogy a sértettet 9-10 tompa erőbehatás érte, amely öklütés, rúgás, elesés eredménye. Továbbmenően speciális sérülés keletkezett a koponyája oldalán, amely a nyomszakértő és az orvosszakértő véleménye szerint is megfelleltethető volt a zárka ajtaján lévő tátika rácsozata mintájának, amely bántalmazási mechanizmus ugyan egyetlen vallomásban sem szerepelt, de mégis egyértelmű bizonyítéka volt a sértett fejének azzal való ütközése, ütköztetése, az annak történő nekilökés, odacsapás.

A vádlott a nyomozás kezdetén beismerő vallomást tett védője jelenlétében, amit ugyan később visszavont, de utóbbi a kellő és elfogadható indokokra való hivatkozás hiányában nem fogadható el.

A sértett is nyilatkozott arról, hogy elsőként a vádlott bántalmazta, a továbbiakra viszont nem emlékezett.

E két vallomás és az orvosszakértői vélemény, továbbá a nyomszakértő véleménye alkalmas volt az irányadó tényállás megállapítására.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, de tévedett a helyes jogi megítélésben.

A tényállás részbeni mellőzése mellett az aljas indok is kikerült a jogi minősítésből, míg a testi épség elleni bűncselekmény tekintetében annyiban kellett megváltoztatni, hogy az a (8) bekezdés első fordulata szerint minősül. A vádlott és ismeretlen társa/társai szándékegységben bántalmazták a sértettet, neki testi sértést kívántak okozni. A közepes és azt meghaladó erő, az ütések, a rúgások és a koponyalapi törés megalapozza az életveszély bekövetkezésének a lehetőségét. A tettesek tudatának át kellett fognia, hogy a fej ütésével és a bakanccsal való rugdosásával a sértettet életveszélyes állapotba hozhatják, és a szakértő megállapítása szerint csak a véletlenül múlt, hogy ez nem következett be és ezért a bűncselekmény kísérleti szakban megrekedt. Az a körülmény, hogy a vádlott tudata ezt mennyire átfogta abból is látható, hogy egyik tárgyalási vallomásában akként nyilatkozott: „...sokat kibírt a sértett, más belehalt volna...”.

A másodfokú bíróság által alkalmazott súlyosabb jogi minősítés és ebből következő magasabb - 2-8 évig terjedő - büntetési tétel ellenére, a kísérleti szakban maradt - és a sértett által megbocsátott - testi épség elleni bűncselekményért kiszabott négy évi szabadságvesztés tetтарыыos büntetés. Nem tekinthető sem eltúlzottnak, sem alkalmatlannak a büntetési célok kifejezésére. Ezért annak érintése sem a súlyosítás sem pedig az enyhítés irányában nem vált szükségessé.

Törvényes a vádlott kizárása a feltételes szabadság kedvezményéből, ahogy az ítélet járulékos rendelkezései is helyesek.

A másodfokú bíróság pontosította a kényszerintézkedés idejének téves feltüntetését és rendelkezett továbbmenően a fogvatartás beszámításáról.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 599.§ (1) bekezdésében írt nyilvános ülésen a fent kifejtettek szerint a Be. 606. § alapján megváltoztatta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § szerint kell a vádlottnak kell megfizetni.

Budapest, 2019. év március hó 19. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

. Mató Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Patassy Bence s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 20.B.86/2017/31. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.307/2018/7. számú ítéletében foglalt változások mellett jogerős.

Budapest, 2019. év március hó 19. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő